

gribe til Vaaben mod noget Forbundsmedlem, som retter sig efter Kendelsen. Paa samme Maade indeholder Art. 12, 1. Stk., en positiv Forpligtelse for Forbundsmedlemmerne til i intet Tilfælde at gribe til Vaaben, forinden der er forløbet 3 Maaneder efter Voldgiftsdommernes Kendelse, eller efter at Raadets Beretning er afgivet, og dersom Raadets Beretning er enstemmig vedtaget af dets Medlemmer — med Undtagelse af Repræsentanterne for en eller flere af de stridende Parter — forpligter Forbundsmedlemmerne sig i Art. 15, 6. Stk., til overhovedet ikke at føre Krig med nogen af de stridende Parter, som retter sig efter de i Beretningen gjorte Henstillinger.

Som det fremgaar heraf, nævner Forbundspagten udtrykkeligt to Tilfælde, i hvilke der overhovedet ikke maa gribes til Vaaben, nemlig dels overfor en Stat, som retter sig efter en afsagt Voldgiftskendelse, dels overfor en Stat, som retter sig efter en enstemmig Beretning af Raadet, samt to Tilfælde, i hvilke der skal afventes en Frist af tre Maaneder, inden der gribes til Vaaben, nemlig i de tre Maaneder, som løber efter Voldgiftsdommernes Kendelse, eller efter at Raadets Beretning er afgivet. Den sidstnævnte Forpligtelse maa formentlig forstaas saaledes, at Forpligtelsen til ikke at gribe til Vaaben indenfor den fastsatte Frist ikke alene gælder den Stat, som har faaet Medhold, men ogsaa de andre Stater, ligesom det maa antages at gælde ogsaa i det Tilfælde, at den Stat, som ikke har faaet Medhold, ikke retter sig efter Kendelsen eller Beretningen, idet der i modsat Fald jo overhovedet ikke maa begyndes Krig mod den. Derimod er der intet i Forbundspagten, som forbyder en Stat, der har faaet Medhold, at begynde Krig efter at have afventet den tre-maanedlige Frist, dersom Modparten ikke efterkommer Kendelsen eller Beretningen. Paa samme Maade forbeholder Forbundsmedlemmerne sig Ret til, hvis Raadet ikke kan blive enig om nogen enstem-

mig Beretning, at tage saadanne Skridt, som de anser for nødvendige, til Opretholdelse af Ret og Retfærdighed. Dog erklærer Art. 11 udtrykkeligt enhver Krig eller Krigstrusel, og det, hvad enten den umiddelbart angaar et Forbundsmedlem eller ikke, for en Sag, der angaar hele Forbundet, og dette skal tage ethvert Skridt, som kan anses for hensigtsmæssigt og virkningsfuldt til at sikre Freden mellem Folkene. Endelig forpligter Forbundsmedlemmerne sig i Art. 10 til at anerkende og beskytte mod Angreb udefra alle Forbundsmedlemmers territoriale Integritet og bestaaende politiske Uafhængighed. Denne Forpligtelse maa formentlig ogsaa gælde i de Tilfælde, hvor Krigsførelse efter Forbundspagten ikke er forbudt. Paa den anden Side kan der næppe deri lægges et Princip, som overhovedet i Fremtiden vilde umuliggøre territoriale Forandringer. Men disse maa da hvile paa et andet Grundlag end ydre Angreb eller Trusler herom.

10. Forbundets Tvangsmidler.

De i Forbundspagten Art. 16 omhandlede mellemfolkelige Tvangsmidler kommer kun til Anvendelse, dersom et Forbundsmedlem griber til Vaaben med Tilfidesættelse af Forpligtelserne ifølge Art. 12, 13 og 15. Der er altsaa herved ingenlunde paataenkt en almindelig international Politioordning, der træder i Funktion hver Gang, der foreligger et Brud paa den mellemfolkelige Retsordning. Hvis f. Eks. en afsagt Voldgiftskendelse ikke efterkommes, kan det paa ingen Maade forlanges af alle Forbundets Medlemmer, at de skal tage aktiv Del i Tvangsfuldbyrdelsen, men Art. 13, 4. Stk., foreskriver for dette Tilfælde alene, at Raadet skal stille Forslag om, hvilke Skridt, der vil være at foretage for at sikre Kendelsens Udførelse. Endnu mindre kan der være Tale om at forlange en almindelig Deltagelse ved Anvendelse af mellemfolkelige Magtmidler, fordi et Forbundsmedlem paa anden Maade antages